

אם כי מצד שני יש לראות את הצב בצורה מפוכחת ולשקול אותו בצורה שקולה
מצד שני לא ייתכן שלא להביט גם מן העבר השני
לא יהיה זה מאוזן
ואף לא אחראי לומר
שני צדדים ובכל
כישלון יש הצלחה לכן יש לראות באור זה את ההיסגים הגדולים דאז רוח האחריות של
כי מהו פרט קטן לעומת תמונה כוללת? עלינו לראות את המצב בצורה אחראית ומפוכחת
אין זה מכובד ולכן
בצורה אחראית וגם
בצורה מסודרת וגם
לראות את הצד השני
שלאאותה תמונה המוצגת באורח שלילי יש צד חיובי והוא הצד שעלינו להדגיש בצורה
שקולה ומאוזנת אמרתי כבר? אחריות, מכובדות, שיקול הדעת, פיכחון לאומי, איזון
מכובד שני צדדים למטבע ואין זה נאה וגם לא מכובד אנוב אנו השקולים והמפוכחים

המפוכחים

המשקרים

לשבור

שכיתתם הפראית של העיתון
נאים, דווקא בימי מצוקה קשים
אלו, יש בה לא רק חוצפה תהור
מית, אלא גם חבלה ארסית.

ציבור העיתונאים חסריהאחי
ריות גם יורק לכאר ממנה הוא
שותה, וגם כורת כמו יריו את
הענף שעליו הוא יושב.

כמו פושעים הם אוחזים את
המדינה בגרונה, דווקא ברגעים
הקשים בהם זקוקים המדינה ואדי
רחה לשירותי ההסברה והעידוד
שלחם יותר מכל תקופה אחרת.

העיתונאים השובתים בימים
אלו עושים עליכן את מלאכתם של
מחבלים ורשעים, שהרי הם משת
קים את כלי ההסברה והעידוד
שלנו, ומסיעים בכך לשונאי ישי
ראל בהרס המדינה וכחשמת הי
יהודים.

ואין מדובר כאן בציבור של
עובדיפרך רעבים לחם. אין מדור
בר כאן בציבור עובדייצור מקרי
פחים. מדובר כאן בציבור של לוכי
שיחליפות ואחזרעט, ציבור שבע
עד להתפקע, ציבור המשתכר
סבומייעת, ציבור הטובל בטובות
הנאה, ציבור של פורעים שבעים
וחוצפנים שרק תאוותהכצע הי
אינסופית היא המניעה אותם לי
מעשי הרס, שביתה וחבלה.

לכן, אסור בשום פנים ואופן
להיכנע לתביעותיהם הבלתיימוצי
דקות ולדרושותיהם חסרותהאחי
ריות של העיתונאים. כל כניעה
שכזאת עלולה לשבש באורח חמור
את מערכות חיינו, ולהביא את כלי
כלת ישראל אל עברי פי פחת.

אין להיכנע לסחטנות. יש לשי
בור את העיתונאים ואת שכיתתם.
ניתן להפעיל צבא לכתיבת
העיתונים, ניתן להוציא צוויירי
תוק לשובתים, ניתן למכור את הי
עיתונים, ניתן אף לסגור כליל את
העיתונים.

אך אין להיכנע להם. יש לשי
בור אותם.

ככה חשבת, אבל אחרי כמה זמן התחלתי להבין שה
עיתונאי שהוא לא אשם ושכמה זה רשוע חלק מהמקצוע.
זאת אומרת שלהיות עיתונאי זה להגיד את האמת בצורה
בוטה לידידים בבתי קפה, ולכתוב את השקר בצורה שקר
לה, אחראית, מפוכחת, מאוזנת ומכובדת בעיתון.

כי אחת אי אפשר להסביר את זה ישל עיתונאי שאני
פוגש מחוץ לעיתון אומר לי, למשל, שאריק שרון אינ
פנטיל מפגר, שמועצי פשוט מטומטם, שידיו גולם טיפש,
שבגין פסיכי לגמרי, שכל עניין האוטובוס בשבת היה
פשלה איומה, שהפשיטה בלבנון הייתה גם היא פשלה,
אפילו מבחינה צבאית, שלא לדבר על הטימטום המדיני,
וכמה אורחים שצה"ל הרג, ואיך הנוצרים שחטו עשרות
מתפללים במיסגד, את כל זה הם אומרים לי בבתי קפה,
אבל בעיתון הם כותבים, למשל, ש"השר שרון רואה בפע
לותו לחץ מתמיד על ראש הממשלה להגשים את מצע
הליכוד ככתבו", וש"ההאגריה אמר בשבוע ממקסיקו כי
יש להרחיב את הקשרים", וש"סגן ראש הממשלה חושב
כי טרם הגיעה העת", וש"ראש הממשלה עמד בגאון מול",
וש"אומנם היו חריקות קלות בטיפול באוטובוס הדמים, אך
אין ספק, בראיה כוללת, שהפעולה כולה הייתה מוצלחת
מכל בחינה ושהיא", וש"מבצע הליטאני הוכיח שוב את
כוחו המופלא של צה"ל ויכולתו המיבצעית, הן בחשיבה
אסטרטגית והן בביצוע טאקטי, החל מיישום מדויק של
הפקודות בשטח וכלה בשילוב הבינורועי המושלם", וש"בכל
מלחמה מעין זאת, קשה מאוד להימנע כליל מפגזעות
קלות באזרחים, אך צה"ל עשה הסל על מנת שלא לפגוע
כלל באוכלוסיה האזרחית, ואכן היה מספר הניפגעים האז
רחיים קטן להפליא", וש"הנוצרים לא השתתפו בלחימה,
אך סייעו בריוח והקרב שלהם ובאמונתם העמוקה בצה"ל
ובאלוהים", וכן הלאה, וכן הלאה.

ואם קורה לי שאני שואל איזה עיתונאי כזה למה הוא
כותב כך, אז הוא תיכף שואל אותי, "אז מה אתה רוצה
שאני אכתוב?", אז אני אומר לו, "אתה הרי חושב שבגין
מטורף, אז למה אתה לא כותב את זה?", אז תיכף
העיתונאי מסתכל עלי כאילו שאני כאן המטורף, ותיכף
ומיד גם יש לו את אותן שתי ההצדקות הקבועות לעניין
זה —

ההצדקה האחת אומרת, "מה אתה מדבר? אני בפירוש
כותב את זה בעיתון. מה, לא קראת איך הכנסתי לבגין
ביום חמישי?", "לא", אני אומר, "לא ראית?". ואז הוא
אומר, "הנה, במאמר ביום חמישי, כתבתי שבגין, נתבקש,
ולא שבגין, נתבקש", אתה מבין? קרעתי אותו לגמרי, מה
אתה מדבר?"

ההצדקה השניה אומרת שעל העיתונאי מוטל תפקיד
אחראי מאין כמוהו, והוא לא יכול לזרוק סתם ככה דברים
בלתי אחראים ולא מאוזנים, ושעליו להציג את הדברים
בצורה שקולה, להביא את הנתונים בצורה מפוכחת, וגם
לתת את האיוון הדרוש, כי זו ממש אחריות גדולה, וזה
לא מכובד להיות חסר אחריות, וזה גם לא חוכמה, ולכן
עליו להיות שקול, וזה קל להגיד, אבל זה לא כל כך פשוט,
להיפך, זה מאוד מורכב, כן, צריך להיות ביקורתי, זה
נכון, אבל מפוכח ושקול ומאוזן ואחריות אמרתי כבר?

בקיצור, אני בעצם לא יודע מה אני מספר לכם את
כל זה, כי הרי זה לא מעניין, ולא אחראי, ולא מכובד,
ולא שקול, ולא מפוכח, ואני בעצמי שיכור חסר-אחריות,
ואתם דווקא נחמדים, והכל בסדר, אז מה אני שוב מבבל
את המוח? סליחה, באמת סליחה, אני לא יעשה את זה
יותר.

יום אחד הייתי עם איזה חבר באיזה מקום ופגשנו איזה
עיתונאי מהטלוויזיה. "תשמעו, אני מוכרח לספר לכם משה
הוא", אמר לנו העיתונאי. שאלנו מה, והוא סיפר שהוא
בדיוק בא איזה פגישה של בגין, ואיזה מטורף הוא בגין,
וכמה הוא פסיכי, ואיזה שחקן עלוב, וכולו פוזות, ואיזה
נאום מטומטם הוא הרבין, ואיזה פאתוס נפוח, ואיזה
שטויות הוא דיבר, ואיזה בדיחות קרש הוא סיפר, ואיך
איזה שר אחר לפגישה, ופחד שבגין יראה שהוא איחר,
איך השר הנה התחמק והתגנב, לאורך הקירות ומאחורי
הקהל, והסתכל שבגין לא יראה, והתיישב במהירות מאחורי
בגין, והציץ שבגין לא ראה, והמאניאק הזה באמת לא ראה,
והיה הרבה צחוק. באמת צחקנו הרבה. אחר כך הלכנו
הביתה.

אבל בערב, במהדורת החדשות, אמר פתאום הקריין
בקול חשוב כי, "ראש הממשלה דיבר היום בפגישה ואמר
שאין ואסור ובשום פנים ואופן ויש וצריך וחיבים להאמין
ולא ניכנע", ואז באה כתבתו של העיתונאי שפגשנו בצה
ריים, ולא היה שום קשר בין מה שהוא סיפר לבין מה
שהוא הראה. שום קשר. בצהריים הוא סיפר שבגין פסיכי.
בערב הוא קרא לו ברצינות, "ראש הממשלה", בצהריים
הוא סיפר שבגין דיבר שטויות איומות. בערב הוא הציג
את בגין כהוגה הדעות החשוב ביותר של הדור. בצהריים
הוא סיפר איזה שחקן חטריש בגין ואיזה פוזות דמיוקולו
הוא עושה. בערב הוא הראה איזה אדם מאמין, כואב וכן
הוא ראש ממשלתנו האהוב. וכל הסיפור על השר שאיחר
לא היה בחדשות ולא נברא בכתבה. שום כלום.

ואני ככה חשבת לעצמי שזה בעצם קצת מוזר. שהרי
אם בגין הוא כל מה שהעיתונאי הזה אומר, וכל מה שהוא
ראה אכן היה כמו שהוא סיפר, ואפילו אם רק הוא, העי
תונאי הזה, ראה את זה ככה, אז למה בערב הוא מספר
לצופים משהו אחר?

למה בערב לא אמרו בטלוויזיה לכל עם ישראל את מה
שאמרו לי בצהריים בבית קפה? למה בערב לא אמר
הקריין, ראש הממשלה הפסיכי שלנו מר מנחם בגין הופיע
היום בפווה של הוגה דעות מעמיק, אך דיבר שטויות
איומות? למה לא הראו בכתבה את הפוזות והשטויות?
למה לא הראו את השר המאחר ומתגנב שלא יראה אותו
המורה? למה כל זה לא היה? למה לא אמרו את זה? למה
אמרו דבר אחר?

בהתחלה פשוט חשבת שהעיתונאי ההוא, הרי בכל זאת
גם הוא בן אדם והוא צריך לפרנס משפחה והוא לא רוצה
שיפטרו אותו, אבל אחר כך אמרתי לעצמי שהרי בסך הכל
זה עניין חשוב שראש הממשלה מטורף ומטומטם, אז
למה בכל זאת העיתונאי לא אומר את זה פעם אחת לעם
ומתפטר?

